

少女 A の 殺人

ฆาตกรรม
หลังไมค์

อิมามุระ อายะ เรียน
จิตรขวัณ อติศัย แปล

少女Aの殺人
มาตกรรณหลังไมค์

อิมามูระ อายะ เขียน
ฉัตรขวัญ อดิษฐ์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ฆาตกรรมหลังไมค์ เสียงกระซิบสุดท้ายบนคลื่นวิทยุ

“ถ้าเธอได้รับจดหมายฉบับนั้น... เธอจะเลือกช่วยชีวิต หรือเลือกที่จะเงียบ”

ในคืนที่มีดมิดไร้หนทาง เด็กสาววัยมัธยมปลายส่งเสียงร้องครั้งสุดท้ายผ่านคลื่นวิทยุ หัวใจเธอเต้นรัวด้วยความหวาดกลัว... พ่อบุญธรรมเร้นกายเข้าห้องนอนของเธอทุกคืนพร้อมคำรักจอมปลอมที่ตามหลอกหลอน เด็กสาวอับจนหนทางจึงเขียนจดหมายขอความช่วยเหลือจากดีเจสาวผู้เป็นดังแสงสว่างเดียวในชีวิต

แต่เวลาต่อมา... ชายคนนั้นกลับกลายเป็นศพบนที่นอน ส่วนลูกสาวรอดมาได้พร้อมกับคำถามมากมายในใจว่า เป็นฝีมือใครแน่หรือ

นี่คือเรื่องยาวขึ้นเยี่ยมจากอิมามูระ อายะ เจ้าของฉายาราชินีคดีปริศนาแห่งญี่ปุ่น นักเขียนหญิงผู้ตีแผ่ความมืดในจิตใจมนุษย์ได้อย่างละเอียดละไม

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นทำนักร้านใจคดี “ฆาตกรรมหลังไมค์” ผ่านรายการมิดไนต์ เจแปน โปรดจูนคลื่นความถี่ให้ตรงกันค่ะ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

เรื่องราวของเด็กสาวหลายคนที่ล้วนเป็นลูกบุญธรรม แต่เติบโตมา
สุขทุกข์แตกต่างกัน ช่างน่าเศร้าที่บางคนนั้นนอกจากจะอาภัพเพราะสูญเสีย
พ่อแม่ตั้งแต่วัยเยาว์ ยังต้องมาเผชิญกับพ่อบุญธรรมที่ไม่สมควรเรียกว่าพ่อ
และยังนำเศร้าตรงที่ประเด็นปัญหาเช่นนี้ไม่เคยหายไปจากสังคม

อาจารย์อิมามะ อายะยังคงเล่าเรื่องราวได้สนุก น่าติดตาม และลื่นไหล
อ่านติดมือ แม้จะมีตัวละครมากพอสมควร แต่ทุกคนล้วนออกแบบมาได้
มีเอกลักษณ์จดจำได้ง่าย

เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1994 อยากชวนทุกท่านมาสัมผัส
บรรยากาศเก่าๆ เมื่อสามสิบปีที่แล้วที่โทรศัพท์มือถือยังไม่แพร่หลาย ใช้
โทรศัพท์สาธารณะกันเป็นหลัก และนิยมเขียนจดหมายส่งไปหารายการวิทยุ
เชื่อว่าคงมีผู้อ่านหลายท่านที่หนักใจถึงความทรงจำในอดีตเป็นแน่

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะเพลิดเพลินกับการอ่านนิยายเรื่องนี้นะคะ

ฉัตรขวัญ อติศัย

สารบัญ

เด็กสาว		
บทที่ 1	อาจจะฆ่าก็ได้	11
เด็กสาว		
บทที่ 2	ฆ่าซะเลยเถอะ	44
เด็กสาว		
บทที่ 3	ฆ่าแล้ว	81

เด็กสาว		
บทที่ 4	หลังจากที่ฆ่า	115
เด็กสาว		
บทที่ 5	เด็กสาว A คือฉันเองค่ะ	169
เด็กสาว		
บทที่ 6	มาย บลู เฮฟเวน	220

เด็กสาว

จนจะตีหนึ่งแล้ว

เด็กสาวรีบเปลี่ยนมาใส่ชุดนอน ปิดไฟในห้อง แล้วมุดเข้าใต้ผ้าห่ม
เธอนอนคิดว่าคลุมโปง เปิดคอมไฟหิวเตี้ยง ดึงวิทยุเครื่องเล็กมาใกล้
แล้วกดสวิตช์เปิด

เพลงเปิดรายการ ‘มิดไนต์ เจแปน’ ที่มีจังหวะสดใสพลันดังกระหึ่ม
เด็กสาวรีบคลำหาลูกบิดเพื่อหนีเสียง

เสียงทุ้มเย็นของผู้หญิงดังซ้อนกับเสียงเพลงแจซ ฟังแล้วรื่นหู

เด็กสาวชอบเสียงผู้หญิงชื่อชินทานิที่เป็นดีเจประจำวันพฤหัสบดี
ดีเจหญิงคนอื่นมีแต่พวกเสียงสูงจิ้งจิ้งระคายหู ไม่ก็พวกทำเสียงหวานเลียน
อย่างกับไอศกรีมพาร์เฟต์ที่ใส่เครื่องมาพูนๆ

ในบรรดาดีเจหญิง มีแค่ชินทานิที่มีโทนเสียงแบบอัลโตช่วยให้อ่อน
คลาย ชวนง่วงเล็กน้อย วิทยุตกใจอารมณ์เหมือนอ่านข่าว เรียกว่าเย็นชา
ยังได้ แต่น้ำเสียงที่ไม่เอาอกเอาใจผู้ฟังทำให้เด็กสาวรื่นรมย์

เวลาฟังเสียงเธอ เด็กสาวรู้สึกเหมือนถูกห่ออยู่ในผ้าปูที่นอนสีขาวล้วน
แบบเพิ่งซักเสร็จใหม่ๆ เสียงชินทานิเหมือนผ้าปูสะอาดสะอ้านมีกลิ่นสบู่
และดอกทานตะวัน น้ำเสียงราบเรียบแต่กลับชวนให้ถวิลหาดีต่ออย่างบอก
ไม่ถูก น่าพิศวงตรงที่ทำให้เกิดภาพหลอนว่าอีกฝ่ายพูดกับตนแค่คนเดียว

ตั้งแต่เริ่มฟังรายการวิทยุรอบดึก เด็กสาวก็ตกเป็นทาสของเสียง
น่าพิศวงนี้โดยไม่รู้ตัว

“ขออ่านโปรษณียบัตรให้ฟังก่อนเลยนะ ‘คุณชินทานิ สวัสดิ์ค่ะ’

คะ สวัสดิ์คะ ‘ฉันเรียนอยู่ที่โรงเรียน ม.ปลายสังกัดโตเกียว มีเรื่องอยาก
ปรึกษาคุณซินทานิคะ ฉันมีเพื่อนรักที่สนิทกันมาตั้งแต่สมัยเรียนอนุบาล
ชื่อ K-โกะ’ ”

ซินทานิเริ่มอ่านไปรษณียบัตรอย่างขอลไปทีเหมือนเคย เด็กสาวนอน
คลุมโปงเงยหูฟัง สงสัยเพราะนอนคลุมโปง หน้าผากจึงมีเหงื่อซึม

หากให้สรุปเนื้อหาของไปรษณียบัตรก็คือ อยู่มาวันหนึ่งนักเรียนชาย
ที่คบกับเพื่อนสนิทชื่อ K-โกะ มาสารภาพรักกับเจ้าของไปรษณียบัตร เจ้าตัว
กลับไม่เข้าค่ายไม่ออกกระหว่างมิตรภาพกับความรักเลยกลุ้มใจจนนอน
ไม่หลับ เป็นปัญหาที่พบเห็นได้ดาษดื่น

เด็กสาวยิ้มจนมุมแล้วแค้นหัวเราะ “ ‘U-คุง บอกว่าเขาจะเลิกกับ K-โกะ
และขอให้ฉันคบกับเขาคะ’ เอ เหมือนเขียนมาอวดมากกว่าปรึกษาเลย
นะคะเนี่ย ‘แต่ฉันทำแบบนั้นไม่ลงหรอกคะ จะให้หักหลัง K-โกะที่เป็นเพื่อนรัก
ฉันทำไม่ได้หรอก แต่ฉันก็ชอบ U-คุง เหมือนกัน... ตอนนั้นฉันเลยแอบคบ
กับ U-คุง โดยไม่ให้ K-โกะรู้ แต่ฉันรู้สึกผิดอยู่เต็มอก คุณซินทานิ ฉันควร
ทำยังไงดีคะ ช่วยบอกฉันทีเถอะ’ จากคุณโยชิการะ คาโอริผู้ขอปิดชื่อ
อำเภอดุรวะ จังหวัดไซตามะคะ”

เด็กสาวหัวเราะคิก เวลานั้นเธอหาในไปรษณียบัตรน่าเบื่อ ซินทานิมัก
เหมินหมายเหตุที่บอกว่า “ขอปิดชื่อ” จินตนาการออกเลยว่าซินทานิเลิกคิว
ทำหน้าที่เพื่อนเพียงโดยขณะใช้นิ้วคืบไปรษณียบัตรจาก ‘โยชิการะ คาโอริ’

เธอดังกำลังเบื่อ นั่งเท้าคางกลิ้งหาหัวเป็นแน่

“ถามว่าควรทำยังไง ฉันก็ตอบไม่ถูกหรอก คบกับเขาต่อโดยไม่บอก
K-โกะ ก็ได้มั้ง ถ้าความแตกขึ้นมาก็จะรู้ๆ กันไปเลยว่ามีมิตรภาพหรือ
ความรักที่จะยืนยง ไม่ก็อาจจะสูญเสียมรดกทั้งสองอย่างเลยก็ได้ เอาละ
ฉันจะเปิดเพลงให้ฟังนะคะ เพลงมาย บลู เฮฟเวนของแมตต์ เดนนิสคะ”

เพลงดังขึ้น เด็กสาวเบะปากยิ้มเยาะอีกครั้ง

บ๊อบคอตแตก นอนไม่หลับเพราะเรื่องไร้สาระพรรคนั้นเนี่ยนะ
ถึงอย่างไรผู้ชายก็คงเป็นนักเรียนมัธยมปลายหน้าสิ่วอ่อนประสบการณ์
ไม่เห็นต้องคิดมากเรื่องเขาจนเบียดบังเวลานอนเลย

ถ้าพูดถึงเรื่องน่ากลัมนอนไม่หลับตอนกลางคืนล่ะก็...

เธอเพิ่มพำคนเดียวในสมอง ร่างกายปล้นเกร็งขึ้นมา ได้ยินเสียงปิดประตู
ดังมาจากห้องชั้นล่าง เธอหรีเสียงวิทยุให้เบาลง จดจ่อสมาธิกับการเงี่ยหูฟัง
เสียงบันไดลั่นเอี้ยดอาด เหมือนใครบางคนแอบย่องขึ้นมา... ไม่ต้อง
บอกก็รู้ว่าใคร ตอนนี้อยู่ในบ้านมีแค่ไอ้หมอนั่นกับเธอ

ไอ้หมอนั่นแหละ ไอ้หมอนั่นมาอีกแล้ว

เด็กสาวปิดโคมไฟหัวเตียง ปิดสวิตช์วิทยุด้วย ห้องปล้นเข้าสู่ห้วงแห่ง
ความมืดมิดและเงียบงัน เธอพลิกตัวนอนหงายแล้วคลุมโปง กลั่นหายใจ
อยู่นิ่งๆ

บันไดหยุดส่งเสียงแล้ว เสียงลากสลิปเปอร์ดังไกลเข้ามา ขอร้องละ
ช่วยเดินผ่านไปทีเถอะ อย่าหยุดอยู่หน้าห้องฉันเลย

เด็กสาวหลับตาปี ภาวนาเช่นนั้น ฝ่ามือขึ้นเหงื่อสองข้างกำขอบ
ผ้าห่มแน่น

ทว่าเสียงสลิปเปอร์หยุดก็เมื่อมาถึงหน้าห้อง

ไอ้หมอนั่นอยู่ตรงนั้น กลิ่นอายของไอ้หมอนั่นอยู่อีกฟากของประตู

มีเสียงเคาะประตูเบาๆ เธอเมินเสียงนั้น แกล้งหลับดีกว่า ถ้าทำอย่างนั้น
ไอ้หมอนั่นอาจตัดใจแล้วยอมกลับไปก็ได้

เธอคิด ไม่ขานตอบ เพียงนอนขดบนเตียงดูจตุรพักตรพิมานในครม

ได้ยินเสียงหมุนลูกบิดดังแกร็ก เด็กสาวฟังเสียงนั้นด้วยความสิ้นหวัง
ประตูห้องที่โดนห้ามไม่ให้ลงกลอนเปิดออกพร้อมเสียงเอี้ยดอาดแผ่วเบา

อีกฝ่ายคิดจะเข้ามา

เธอภาวนาสู้ชีวิตขอให้ไอ้หมอนั่นเปลี่ยนใจ

เสียงแหบแห้งพยายามดัดให้อ่อนหวานเรียกชื่อเด็กสาวดั่งขึ้นในความมืดมิด เป็นเสียงนำชนลูกของผู้ชาย เด็กสาวรู้สึกคล้ายมีहनอนบั้งนับพันตัวไต่ขึ้นมาที่ท้ายทอย

เธอไม่ตอบ แสร้งหลับทั้งที่เหงื่อเย็นเฉียบแตกพลั้วทั่วร่างกาย

มีเสียงดังตึบเหมือนไอ้หมอนั่นสะดุดบางอย่างในความมืด ตามมาด้วยเสียงเดาะลิ้นหงุดหงิด อากาศที่เคยเนิ่นงั้นสั่นสะเทือนเล็กน้อย กลิ่นเหม็นละม้ายลูกพลับสุกงอมเตะจมูกเธอ

ดื่มเหล้ามาอีกแล้วสินะ

เด็กสาวพลิกตัวหนีจากกลิ่นเหม็น ไอ้หมอนั่นควานมือหาอะไรสักอย่างที่ปลายเตียง

เธอเกือบหวัดร้องออกมาเบาๆ เพราะปลายผ้าห่มถูกเลิกขึ้น มืออุ่นน่ารังเกียจของชายคนนั้นคว้าข้อเท้าเปลือยเปล่าของเธอไว้

ถึงกระนั้นเด็กสาวก็กดฟันกลืนเสียงร้อง แกล้งหลับต่อไป มือของไอ้หมอนั่นลูบไล้ข้อเท้าขึ้นมาถึงหน้าแข้ง

ช่างเป็นสัมผัสที่น่าขยะแขยง

ไอ้หมอนั่นพร่ำเรียกชื่อเธอราวกับท่องคาถา

“...จิง น่ารัก น่ารัก”

ในที่สุดเสียงนั้นก็เคลื่อนมากระซิบริมหูพร้อมกลิ่นเหล้าเหม็นชวนสลัก

“ขอบนะ รักนะ”

ไอ้หมอนั่นกระซิบบอกเหมือนจำคำพูดได้แค่นั้น ฎไถแก้มสากของตัวเองกับแก้มเนียนของเด็กสาว

นี่คือพิธีกรรมยามราตรีที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ความตกใจเบาบางลงกว่าช่วงแรก แต่เธอก็ไม่คุ้นชินกับพิธีกรรมแห่งความมืดที่กำลังจะเริ่มขึ้น ขณะที่มือของไอ้หมอนั่นปลดกระดุมชุดนอนของเธอ เธอไม่ส่งเสียงร้อง เพียงแต่พยายามบิดตัวหลบ

จริงสิ เอาเรื่องนี้ไปเขียนเป็นจดหมายแล้วส่งหาชินทานิดีไหม ชินทานิ
จะยอมอ่านจดหมายของฉันหรือเปล่า

เด็กสาวเกิดความคิดเช่นนั้นขณะที่น้ำตาแห่งความอับอายหลังจากหางตา
ในความมืดมิด

ไอ้หมอนั่นขึ้นเตียงฉันทุกคืนเลยล่ะ จากนั้นก็พยายามเอาสิ่งที่สมควร
ทำกับภรรยา มาทำกับฉัน ไอ้หมอนั่น... คือพ่อบุญธรรมของฉันเอง

คืออยาก

บทที่ 1

อาจจะมาก็ได้

1

ผลอสัปหงกตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

วากิซากะ อิจิโรสะดุ้งตื่นเมื่อหน้าผากโขกกับผิวโต๊ะ เขาขยี้ตาดูนาฬิกาบนโต๊ะ วันนี้วันพฤหัสบดี เวลาตีหนึ่งกว่า

แย้ละสิ เริ่มแล้ว

วากิซากะรีบกดสวิตช์เปิดเครื่องเล่นวิทยุเทปในมือ

เพลงแนวแจซสดไหลลอมมาให้ได้ยินทันที รู้สึกเพลงนี้จะชื่อ ‘เดินทางด้วยรถไฟสาย A กันเถอะ’ สมัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายเมื่อเกือบสิบสามปีที่แล้ว เขาเคยฟังรายการวิทยุชื่อ ‘มิได้นท์ เจแปน’ ที่เริ่มต้นด้วยเปิดเพลงนี้

วากิซากะทนรับความโดดเดี่ยวจากการอ่านหนังสือสอบไม่ได้ก็เลยเปิดวิทยุฟัง เสียงพูดสดใสของดีเจและเสียงดนตรีช่วยเยียวยาเขาได้มาก

เพลงเปิดยังไม่เปลี่ยนไปจากสมัยนั้น รายการนี้อยู่มาได้เกินสิบสามปีแล้ว ท่าทางจะมีฐานผู้ฟังเหนียวแน่น

ว่าแต่พลังแห่งดนตรีช่างยิ่งใหญ่ หลังได้รับแรงกระตุ้นจากเพลงแจซ ยอดนิยมที่เคยได้ยิน ภาพความทรงจำสมัยวัยรุ่นก็แล่นปราดเข้ามาในสมองดุจโคลมหมุน

“สวัสดิ์คะ หรือต้องบอกว่าอรุณสวัสดิ์ดีนะ”

เสียงทุ้มของผู้หญิงดังขึ้นโดยมีเพลงเปิดรายการบรรเลงคลอ

เมื่อได้ยินเสียงนั้น น้ำตาพานจะไหลไม่รู้ตัว ในอกเหมือนถูกบีบแน่น

“รายการมิดไนต์ เจแปนโดยชินทานิ คานะ วันนี้ขอให้อยู่เป็นเพื่อนกัน
ถึงเช้าเหมือนเดิมนะคะ”

เสียงโทนอัลโตฟังดูห้วนนิดหน่อยแต่รื่นหูอย่างประหลาด

มาสึตะ คานาโกะ

มีแค่เสียงที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยนั้น

วากิซากะลองพึมพำออกเสียงเบาๆ

นึกถึงคืนวันเสาร์ที่งานเลี้ยงรุ่นยี่ดียวจนไปฉลองต่อกันเป็นร้านที่สาม
เขารอการมาของมาสึตะ คานาโกะผู้ใช้ชื่อว่าชินทานิ คานะในปัจจุบัน สุดท้าย
เธอไม่มา เขาจึงกลับบ้านด้วยความผิดหวัง

ขณะฟังชินทานิ คานะพูด วากิซากะผละจากโต๊ะไปนอนหงายบนเตียง
ที่ตั้งอยู่ใกล้กัน ยกแขนสองข้างหนุนต้นคอ

“เอาละ ก่อนจะเปิดเพลง ฉันขออ่านจดหมายจากคุณ ‘เด็กสาว A ม.4
โรงเรียนสตรี F’ ให้ฟังกันนะคะ”

เขาลุกพรืดขึ้นจากเตียง

โรงเรียนสตรี F?

อย่าบอกนะว่า...

“คุณชินทานิ สวัสดิ์คะ” คะ สวัสดิ์คะ ‘ฉันเป็นนักเรียนหญิง ม.ปลาย
เรียนอยู่โรงเรียนสตรีเอกชนแห่งหนึ่งในโตเกียว ฉันไม่กล้าบอกชื่อตัวเองคะ
ทุกทีคุณชินทานิจะไม่อ่านไปรษณียบัตรหรือจดหมายนิรนาม คุณบอกว่า
ถ้าอยากให้ปกปิดชื่อก็ให้เขียนชื่อจริงพร้อมบอกว่าขอปิดชื่อ แต่ฉันก็ไม่กล้า
เปิดเผยอยู่ดีคะ เพราะรายการมิดไนต์ เจแปนโด่งดังที่โรงเรียนของฉันด้วย
เพื่อนๆ ก็ฟังกันเยอะในวันพฤหัสบดี’

‘ฉันอยากเล่าความลับของตัวเองให้คุณชินทานิฟัง แต่ไม่อยากให้เพื่อนที่โรงเรียนรู้เด็ดขาด ฉันเลยเขียนจดหมายโดยปกปิดชื่อ ต้องขอโทษด้วยนะคะ’ อิม ก็ได้ยู่หรอกนะ”

ได้ยินเสียงพูดห้วนๆ ของคุณชินทานิกับเสียงคล้ายพลิกกระดากเขียนจดหมาย

วากิซากะตั้งใจฟังเต็มที่ คาดว่าโรงเรียนสตรี F น่าจะหมายถึงโรงเรียนสตรีฟูโยซึ่งเป็นที่ทำงานของเขาในปัจจุบัน

เขาอยากฟังเสียงมาสึดะ คานากะที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมปลายก็เลยเปิดวิทยุ ไม่นึกว่าจะได้มาฟังคำสารภาพของนักเรียนที่ตัวเองสอน เขาประหลาดใจเล็กน้อยกับความบังเอิญนี้

“ ‘ตอนนี้ฉันมีเรื่องกลุ้มใจเอามากๆ ไม่ใช่เรื่องที่โรงเรียนหรือเรื่องบอยเฟรนด์ ฉันกลุ้มใจเรื่องพ่อคะ ถึงจะเรียกว่าพ่อ แต่ไม่ใช่พ่อแท้ๆ เป็นพ่อบุญธรรม ตอนนี้ฉันใช้ชีวิตกับพ่อบุญธรรมสองคน ก่อนที่แม่บุญธรรมจากโลกนี้ไป พ่อบุญธรรมเคยเป็นคนอ่อนโยนและน่านับถือ แต่พอเหลือกันแค่สองคน เขาก็แปลกไป แวดตาของเขามองฉันมันแปลกๆ เวลาฉันอาบน้ำ เขาชอบมาป้วนเปี้ยนแถวห้องอาบน้ำทั้งที่ไม่มีเรื่องให้ต้องมา’

‘ไม่ใช่แค่นั้นนะคะ ตกกลางคืนที่ไร เขาจะมาเคาะประตูห้องฉันคะ พอฉันแกล้งหลับ เขาจะเข้ามาในห้องตามอำเภอใจ ฉันอยากล็อกประตู แต่พ่อบุญธรรมไม่อนุญาต บอกว่าถ้าฉันล็อกประตู แปลว่าฉันแอบทำเรื่องไม่ดีลับหลังพ่ออยู่ในห้อง เลยไม่ยอมให้ฉันล็อกกลอน แต่เขาโกหกคะ ความจริงเขาอยากเข้าออกห้องฉันอย่างอิสระเสรี ถ้าฉันล็อกห้อง เขาจะเข้ามาไม่ได้ เวลาเข้ามาในห้อง พ่อบุญธรรมชอบปลั่งปากว่า “น่ารักจัง รักนะ” แล้วระหว่างที่พูดก็กอดฉัน เอาแก้มมาถูไถแก้มฉันและสัมผัสทั่วร่างกาย ฉันขยะเขยงจนแทบอาเจียน แต่ไม่รู้จะทำยังไง ไม่กล้าห้ามว่า “หยุดนะ” ถ้าพูดแบบนี้มันออกไป เขาอาจจะโกรธจนไล่ฉันออกจากบ้านเลยก็ได้ ถ้าถูก

ไล่ออกจากบ้านตอนนี้ ฉันก็ไม่มีที่ไป อีกอย่าง ฉันมีอาชีพที่ไผ่ฉัน เลยต้องเรียนจบมหาวิทยาลัย พ่อบุญธรรมบอกว่าถ้าฉันเป็นเด็กดี เขาจะส่งเสียให้ฉันเรียนมหาวิทยาลัย ถ้าฉันไม่เชื่อฟัง เขาคงไม่ยอมรักชาติสัญญา ฉันไม่มีทางเลือก เลยแกล้งทำเป็นนอนนิ่งและอดทนกับพฤติกรรมของเขาค่ะ”

วากิซากะเกือบสบถออกมาว่าไอ้พ่อเฮงชวย เขาทุบกำปั้นใส่หมอน ไม่นึกว่าจะมีคนขวยโอกาสจากสถานะของพ่อบุญธรรม ทำมีดีมีร้ายเด็กสาวอายุราวสิบหกแบบนี้ มีหน้าขำนักเรียนที่มีพ่อบุญธรรมไร้ยางอายยังเรียนอยู่โรงเรียนสตรีฟุโยที่ตนสอนอยู่ด้วย วากิซากะซ็อกไม่น้อย

ทว่าชินทานิ คานะยังอ่านจดหมายต่ออย่างเยือกเย็น ไม่ได้รู้ความรู้สึกของวากิซากะในเวลานี้เลย

“แต่ความอดทนฉันมีขีดจำกัด พอเห็นฉันไม่มีปากมีเสียง พ่อบุญธรรมก็ได้ใจจนทำเรื่องไร้ยางอายหนักขึ้นเรื่อยๆ หมู่นี้เขาเรียกร้องจะทำเรื่องที่ผู้ชายสมควรทำกับภรรยาของตัวเองเท่านั้น เขาบอกว่า “ตั้งแต่แม่ตายไป พ่อก็เหงาจนทนไม่ไหว ลูกปลอบใจพ่อแทนแม่ทีเถอะ” ฉันไม่ยอมมีสัมพันธ์เกินเลยกว่านี้กับพ่อบุญธรรมเด็ดขาด ถึงตายก็ไม่ยอมมีเรื่องแบบนั้น ฉันประวิงเวลาไปเรื่อย อ้างว่าวันนี้มีประจำเดือนบ้างละ วันนี้ไม่สบายบ้างละ แต่ไม่รู้จะปกป้องตัวเองไปได้อีกนานแค่ไหน ถ้าพ่อบุญธรรมใช้กำลังบังคับขึ้นใจฉัน ฉันอาจฆ่าตัวตายหรือฆ่าพ่อบุญธรรมก็ได้ คุณชินทานิ ฉันควรทำยังไงดีคะ ควรย้ายออกจากบ้านพรรคนี้เดี๋ยวนี้เลยหรือเปล่า แต่ฉันไม่มีญาติให้พึ่งพาเลยคะ...”

เสียงของชินทานิขาดช่วงลง เกิดความเงียบที่บ่งบอกว่าจดหมายจบลงตรงนั้น วากิซากะคิดในใจว่าเนื้อหาจดหมายร้ายแรงเสียจนชินทานิไม่รู้จะพูดอะไรดี

“อืม แบบนี้แย่เลยนะคะ พ่อบุญธรรมคนนี้แย่สุดๆ พูดออกมาได้ยังไงว่า ‘ลูกปลอบใจพ่อแทนแม่ทีเถอะ’ ถ้าเป็นฉันจะตอกลับไปว่า ‘อย่าได้ใจ

‘ให้มันมากนั้กันนะ’ แล้วฉลักเขากระเด็น แต่ต่อให้ฉลักไอ้คนพรรค์นี้กระเด็น
สถานการณ์ก็ไม่คลี่คลายอยู่ดี ทุกคนมาช่วยกันคิดเถาะว่า วิธีไหนเป็น
วิธีที่ดีที่สุดสำหรับเด็กสาว A เอาละ ระหว่างที่คิดหาวิธี ฉันขอเปิดเพลง
ให้ฟังนะ เพลงที่ซวนถวิลหาอดีตเพลงนี้ชื่อ ‘เด็กสาว’ ของอิตสึวะ มายูมิ”
วากิซากะคิดว่าเพลงนี้เป็นตัวเลือกอันยอดเยี่ยมหลังรู้เนื้อหาของ
จดหมายฉบับนั้น ซึ่งเนื้อเพลงให้ความหมายว่า

“เด็กสาวคนหนึ่งนั่งใจเหม่อลอยอยู่บนเฉลียงกลางฤดูหนาว ได้แสง
ตะวันอันอบอุ่น

หิมะขาวกองโตที่สุมอยู่ ค่อยๆ ละลายหายไป เธอนั่งมองภาพนั้น
อย่างเศร้าสรว้อยเหมือนความฝันกำลังพังคลืน...”

เมื่อก่อนเขาเคยฟังเพลงนี้หลายหน เป็นเสียงร้องที่ทำให้นึกถึงอดีต

2

บางสิ่งส่งเสียงร้องอยู่ห่างไกล

วากิซากะฟังเสียงดังกริ่งงอยู่ในฝัน

โทรศัพท์

โทรศัพท์กำลังดัง

อืมมม นวนกหูชะมัด ใครรีบรับโทรศัพท์สักทีสิ แม่ โทรศัพท์ดังอยู่นะ

รับรับสิ จังหวะที่จะเปล่งเสียงพูด เขาพลันลืมตาตื่น

ฝันถึงสมัยเรียนชั้นมัธยมปลาย ฝันเห็นบ้านเกิดในชนบท

วากิซากะเบิกตาโต นอกหน้าต่างเริ่มมีแสงจับ เขายืตามองนาฬิกา
หกโมงกว่า ได้ยินเสียงพูดดังมำ พอหันไปมองก็พบว่าตัวเองเปิดวิทยุทิ้งไว้
คงผล็อยหลับไประหว่างฟังรายการวิทยุรอบดึกที่ชินทานิ คานะเป็นดีเจ
ทว่าเสียงโทรศัพท์ไม่ได้ดังมาจากวิทยุเครื่องนี้

โทรศัพท์ในห้องนี้กำลังดังชัดในหู

ใครเนี่ย โทร.มาตั้งแต่ไก่โหว่

เขาจำใจลุกจากเตียง ตัวเองไม่ได้สวมชุดนอนอยู่

“ฮัลโล”

วากิซากะรับโทรศัพท์ที่วางอยู่ในห้องกินข้าวแล้วพูดไปหาว่าไป

“วากิซากะคุณเหรอ”

เสียงผู้หญิง

วากิซากะคุณ?

ใครนะ

เสียงคุ้นๆ แต่นึกไม่ออกว่าเสียงใคร

“เอ่อ ใครครับ”

“ฉันเอง”

ฉันเอง?

“เอ่อ...”

ถึงบอกว่าฉันเองก็เถอะ

“จำฉันไม่ได้เหรอ”

เสียงคุ้นๆ ในเมื่อเรียกเขาด้วยนามสกุลว่าวากิซากะ แสดงว่าไม่ได้
โทร.ผิด

“ผ่านมามาตั้งสิบเอ็ดปีแล้วนี่นะ จำไม่ได้ก็ไม่แปลกหรอกนะ”

ผ่านม้างี้สิบเอ็ดปี?

สมองเขาพลันตื่นตัวเหมือนถูกน้ำราดหัว

อย่าบอกนะว่าเสียงนี้คือ... เสียงโทนอัลโตที่ทুমกว่าผู้หญิงทั่วไปและ
ห้วนเล็กน้อย

เป็นเธอจริงหรือ

บ้าน่า เรายังฝันค้างอยู่รึไ้

“มาสิละเองนะ มาสิละ คานาโกะ เราเคยเรียน ม.ปลายที่เดียวกัน”

“มา——” เขาพูดค้างถึงตรงนั้นก็เปล่งเสียงไม่ออกแล้ว

เป็นเธอจริงด้วย

“ยังนึกไม่ออกอีกหรือ เรานั่งโต๊ะข้างกันตอนเรียน ม.4 ไ้”

ไม่ว่าวันนี้ไม่ออก ในเมื่อไม่เคยลืมตั้งแต่ต้นก็ต้องนึกให้ออกหรือ
เขาแค่ตกตะลึงพริ้งเพริดที่เธอโทรศัพท์มาหาแต่เช้า แถมยังบุบปั๊บนขนาดนี้

“มาสิละคุง?”

เปล่งเสียงออกจนได้

“ในที่สุดก็นึกออกแล้วสินะ”

เสียงหัวเราะดังทึม

“มะ ไม่ต้องถึงกับนึกออกหรือรอก เมื่อกี้ฉันยังฟังเสียงเธออยู่เลย”

“อู๊ย ฟังรายการของฉันด้วยหรือ”

คราวนี้เธอกลายเป็นฝ่ายแปลกใจเล็กๆ แทน

“ฉันรู้เรื่องเธอจากเซ็นตะ วันเสาร์ที่แล้วมีงานเลี้ยงรุ่นที่ต่างจังหวัด
ฉันเลยได้ยินมาว่าเธอเป็นดีเจจัดรายการมิดไนต์ เจแปน ใช้ชื่อในวงการว่า
ชินทานิ คานะ”

“นายไปงานเลี้ยงรุ่นด้วยหรือ”

“อะ อื้อ”

“อะไรกัน ถ้ารู้ว่านายจะไป ฉันก็ไปร่วมงานแล้ว”

เอ๊ะ หมายความว่าไหนะ วากิซากะตื่นตระหนก ย้ายหูโทรศัพท์ในมือขวาไปถือในมือซ้ายแทน เหนือออกที่ฝ่ามือ

“เธอไม่ได้มาสินะ”

“ฉันตอบเซ็นตะคุงว่าจะไป”

เพราะได้ฟังจากเซ็นตะคุงว่าเธอมา ฉันถึงได้มีกะจิตกะใจจะไปงานเลี้ยงรุ่นที่ไม่เคยไปไงละ

“แต่ติดธุระกะทันหันเลยไปไม่ได้”

“เหวอ”

“คิดถึงสมัยก่อนจังเลยนะ ตั้งแต่เรียนจบเราก็ไม่ได้เจอกันเลย สบายดีรึเปล่า”

“ก็เรื่อย ๆ”

“นี่ เราเจอกันสักรอบดีไหม”

“เอ๊ะ”

“ไม่ต้องรอให้ถึงงานเลี้ยงรุ่นหรอก เพราะเราอยู่โตเกียวด้วยกันทั้งคู่”

“ก็ได้อยู่หรอก”

มาสึตะ คานาโกะ ไมลิ ชินทานิ คานะฮิโระ มาบุมิโนะ เพื่อคุยเรื่องนั้นหรือ

“อ๊ะ นี่ เมื่อก่อนนอนอยู่รึเปล่า”

เธอเอ่ยด้วยเสียงรู้สึกผิดนิดหน่อย เหมือนเพิ่งรู้ตัว

“อะ เอ้อ ก็”

“ฉันเพิ่งเลิกงาน กำลังจะกลับบ้านไปนอนอยู่พอดี ขอโทษที่โทร. มาปลุกนะ เมื่อก่อนโทร.หาเซ็นตะคุงด้วย แล้วก็โดนโมโม่ใส่ว่าอย่าโทร. มาปลุกแต่เช้าเพราะเรื่องไร้สาระสิ”

“เธอโทร.หาเซ็นตะคุงหรือ”

“อ้อ โทร.ไปถามเบอร์นายนะ”

“...”

“พอขอให้เขาบอกเบอร์โทร.ที่โตเกียวของวากิซากะคุง เขาก็ตวาดใส่ฉันว่าโทร.ไปตามวากิซากะเองสิ”

ได้ยินเสียงเธอหัวเราะ

“ทำไมล่ะ”

เสียงของเขาแหบแห้ง

“เอ๊ะ”

“ทำไมอย่ากรูเบอร์ฉัน”

“อ้อ คือฉันมีเรื่องอยากถามนายนิดหน่อย”

“เรื่องอยากถามหรือ”

“จริงรีเปล่าที่ว่านายเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนสตรี เซ็นตะคุงเคยเล่าให้ฟัง”

“อ้อ”

“โรงเรียนสตรีฟูโยะหรือ”

“ใช่ ฉันสอนวิชาประวัติศาสตร์โลก”

“สอนแผนก ม.ปลายใช่ไหม”

“ใช่”

หรือว่า——

วากิซากะเข้าใจเหตุผลแล้วว่าทำไมชินทานิ คานะโทรศัพท์มาหาตนแบบปัจจุบันทันด่วน

“ประวัติศาสตร์โลกหรือ สอนนักเรียน ม.4 ด้วยรีเปล่า”

“เปล่า เพราะเป็นวิชาเฉพาะของนักเรียน ม.5”

“งั้นถามนายไปก็เปล่าประโยชน์สินะ”

คานะกล่าวด้วยน้ำเสียงปนถอนหายใจ

“ถามเรื่องอะไรล่ะ”

เขาเริ่มเดาทางออกแล้ว แต่แกลังทำไขสือ ลองถามดูก่อน

“นายบอกว่าฟังรายการของฉันทินะ”

“แต่ฟังไม่จบนะ”

“นั่นก็ได้ฟังเรื่องนั้นแล้วไซ้ไหมล่ะ”

“เอ”

“เพราะฉันทินให้ฟังตั้งแต่ต้นรายการ”

เป็นเรื่องนั้นจริงด้วย

“หมายถึงจดหมายจากเด็กสาว A หรือ”

“ใช่ นายฟังแล้วไซ้เปล่า”

“อือ...”

“นั่นก็ดูกันง่าย ในจดหมายใช้ชื่อย่อว่าโรงเรียนสตรี F แต่ฉันคิดว่าน่าจะเป็นโรงเรียนสตรีฟูโย ที่นี้ฉันอยากรู้ว่าใครเป็นคนส่งจดหมายนิรนามฉบับนั้นมา นายเป็นครูที่โรงเรียนสตรีฟูโย ฉันเลยคิดว่านายอาจจะรู้”

“แต่อย่างที่บอกเมื่อีกว่าฉันสอนแต่นักเรียน ม.5”

“นั่นสินะ...”

เธอทำเสียงครุ่นคิด

“พอจะสืบได้รึเปล่า”

“สืบหรือ”

“สืบตัวจริงของเด็กสาว A ไง เราได้จากจดหมายฉบับนั้นว่าเจ้าตัวเป็นนักเรียน ม.4 ของโรงเรียนสตรีฟูโย แม่บุญธรรมเสียแล้ว ตอนนี้อยู่ชีวิตอยู่กับพ่อบุญธรรมแค่สองคน นักเรียนที่เข้าเงื่อนไขพวกนี้น่าจะไม่ได้มีหลายคนหรอกมั้ง ยกตัวอย่างเช่น นายลองสืบเคียงจากครูประจำชั้นของนักเรียน ม.4—”

“เดี๋ยวก่อนสิ จะสืบเรื่องแบบนั้นไปทำไม”

“ทำไมนะหรือ วาภิชาคะคุณ นายไม่อยากรู้รึไง ถ้าเรื่องที่เขียนใน

จดหมายเป็นความจริง เราก็ปล่อยไว้ไม่ได้หรอก”

“ถ้าเป็นความจริงก็ใช่ แต่เธอไม่คิดบ้างรึว่าอาจมีคนนั่งเทียนเขียน เพราะอยากให้เธออ่านจดหมาย เจ้าตัวอาจคิดว่าถ้าเขียนเรื่องราวสุดโหดสักหน่อย เธออาจจะอ่านออกอากาศก็ได้”

“แน่นอนว่าเป็นไปได้ เพราะอย่างนั้นเลยอยากให้นายช่วยตรวจสอบ ینگะ ถ้าไม่มีนักเรียน ม.4 คนไหนของโรงเรียนสตรีพิทยโศกอยู่ในสถานการณ์เหมือนในจดหมาย เท่ากับว่าเป็นเรื่องแหกตา แต่ถ้ามีอย่างน้อยหนึ่งคนละก็ —”

“...”

“ยากเหรอ”

“ก็ไม่ได้ยากหรอก”

“เด็กสาว A เขียนว่าถ้าเกิดอะไรขึ้น เธออาจฆ่าตัวตายหรือฆ่าพ่อบุญธรรมก็ได้นะ ปล่อยไว้แบบนี้จะดีจริงเหรอ เจ้าตัวบอกว่าปิดชื่อเพราะไม่อยากให้ใครรู้ แต่ก็ยังเขียนชื่อโรงเรียนกับชั้นปี อาจแค่เล่นพิเรนทร์ก็ได้ แต่ฉันอดรู้สึกไม่ได้ว่าเจ้าตัวต้องการความช่วยเหลือจากใครสักคน...”

“เข้าใจแล้ว หลังฟังจดหมายในรายการ ฉันก็คาใจนิดหน่อยเหมือนกัน จะลองสืบดู”

“จริงเหรอ”

เสียงคานะฟังดูดีใจ

“เดี๋ยววันนี้ฉันไปโรงเรียนแล้วจะรีบสืบเลย”

“ฝากด้วยนะ อ๊ะ ฉันว่าถ้าเป็นไปได้ก็ปิดเรื่องจดหมายกับครูคนอื่น ๆ จะดีกว่า”

“ฉันรู้อยู่แล้ว”

“ขอโทษนะที่จู่ๆ ก็โทร.มาถามเรื่องแบบนี้”

“ไม่เป็นไรหรอก”

ไม่ว่าเป็นรูปแบบไหน ฉันก็ตั้งใจที่ได้รับโทรศัพท์จากเธอนะ ถ้อยคำนั้น
จุกอยู่ที่คอ ทว่าเขาไม่กล้าเปล่งออกมา

“งั้นถ้าได้เบาะแส นายโทร.หาฉันหน่อยได้ไหม”

“ก็ได้อยู่หรอก”

“ฉันจะบอกเบอร์โทร.แมนชั่นที่ฉันอยู่ตอนนั้นนะ”

“อ๊ะ เป้าปนะ”

วากิซากะรีบเตรียมกระดาษโน้ตกับปากกาถูกลิ้น

“บอกมาได้เลย”

เขาพูดในท่าหนึ่งหูโทรศัพท์ไว้กับบ่า

คานะบอกตัวเลขอย่างคล่องปาก

“งั้นฉันจะรอโทรศัพท์นะ”

“อือ”

ไดยินเสียงวางสายดังตึง คานะพิมพ์พัลลักร่วงก่อนวางสาย วากิซากะ
ฟังถ้อยคำนั้นด้วยความรู้สึกเหลือเชื่อ

หลังจบบทสนทนา เขายังเขม่นมองหูโทรศัพท์ ทำใจวางมันกลับที่เดิม
ไม่ได้

เธอพูดจริงหรือ แต่พูดเร็วเสียจนไดยินไม่ถนัด...

“ฉันคิดถึงนายมาตลอดเลยนะ”

เขาไดยินเสียงพิมพ์ดังทู่ว่าอย่างนั้นจริงๆ

“เขามาที่เตียงฉันทุกคืน... ถ้าปล่อยไว้ ฉันคงฆ่าเขาเข้าสักวัน!”

จดหมายนิรนามจากเด็กสาว ม.ปลาย ที่สารภาพว่าถูกพ่อบุญธรรมล่วงละเมิด

ถูกอ่านกลางรายการวิทยุ มิติไนต์ เจแปน

ต่อมาพบว่าชายที่อาจเป็นพ่อบุญธรรมในจดหมาย

มีทั้ง ครูผู้เคร่งขรึม แพทย์ที่น่าเชื่อถือ และตำรวจที่ดูเป็นคนดี
—แต่ไม่นาน หนึ่งในนั้นกลับถูกพบเป็นศพบนเตียงของตัวเอง...

คดีที่ดูเหมือนการฆาตกรรมง่ายๆ กลับเปิดโปงความลับมืด
ความสัมพันธ์ซ่อนเร้น และปมบาปจากอดีตที่ไม่อาจลบเลือน

ทุกคนต่างดูบริสุทธิ์... แต่เบื้องหลัง ใครบางคนกำลังซ่อนความจริงที่อาจพรากทุกอย่างไป

ใครคือ “เด็กสาว A?”

และใคร... คือฆาตกรตัวจริง?

นิยายสืบสวนสุดเข้มข้นจาก อิมามูระ อยะ

ที่จะพาคุณดำดิ่งสู่ด้านมืดของจิตใจมนุษย์ ที่ทั้งบอบช้ำและเจ็บปวด

